

[Boligministeren.]

lertidig regulering af boligforholdene indgår, at enhver forbedring, som en udlejer ønsker at foretage, enten skal være godkendt af lejerne (beboerrepræsentanterne) eller af huslejenævnet, inden forbedringen iværksættes. Herved undgår man, at en udlejer successivt gennemfører flere mindre forbedringer, der tilsammen medfører en lejeforhøjelse på mere end 25 pct. af gældende leje, uden at nævnets forhåndsgodkendelse indkræves eller at lejerne er spurgt.

Endvidere indebærer lovforslaget, at en lejer, hvis husleje skal forhøjes med mere end 50 pct., kan kræve, at udlejer skaffer ham en anden bolig. Endelig er der i lovforslaget regler, der skal gøre det lettere for kommunerne at sikre, at ledige lejligheder bliver genudlejet.

Forslaget til lov om ændring af lov om boligsikring går ud på, at pensionister m. fl. kan få boligsikring i deres hidtidige bolig, selv om de bliver andelshavere. Det er min opfattelse, at forhandlinger om lejerens overtagelse af deres lejligheder som andelsboliger ofte strander på, at pensionisterne ikke har råd til at gå med, og dermed mister de andre lejere også deres muligheder for at blive andelshavere.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til lovforslagenes enkelte bestemmelser henviser til bemærkningerne til forslagene, skal jeg hermed tillade mig at anbefale de tre lovforslag til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om Statsanstalten for Livsforsikring.

(Lovforslag nr. L 52. Fremsat 9/3 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Robert Pedersen (S):

Det er mig en glæde i dette ukontroversielle spørgsmål på ti partiers vegne at kunne anbefale, at man undgår udvalgsarbejde og at skrive betænkning. Desværre har fremskridtspartiet, der ved sidste behandling ikke havde indvendinger, denne gang nogle, så det er ikke muligt, men ti partier anbefaler altså.

H. C. Hansen (FP):

Vi finder det i fremskridtspartiet højst ejen-

dommeligt, at statsanstalten ikke har fundet denne justering nødvendig i så langt et tidsrum som fra 1965 til nu.

Når vi i dag taler om livsforsikring, giver det mig anledning til at rejse spørgsmålet om de bindinger, der forhindrer gennemførelsen af fri konkurrence på dette område. Vi ved alle fra aviserne, at der ikke er nogen som helst mulighed for at konkurrere på prisen, når der tales livsforsikring. Det skyldes bl. a. den tradition, der har været for, at selskaberne skulle benytte sig af samme beregningsgrundlag ved prisfastsættelsen. Forholdet er det, at man i øjeblikket arbejder med en fremtidig forrentning på 4½ pct. af de præmier, der indbetales. Der er vist ingen her, der ikke kan se, at et sådant niveau er urimelig lavt. Indtil 1966 var rentegrundlaget 3¾ pct. Fra 1966 har man fastholdt 4½ pct. til trods for en meget kraftig stigning af obligationsrenten. En ajourføring af rentegrundlaget fra 4½ pct. til 8-9 pct. foranlediget af denne renteutvikling ville betyde noget nær en halvering af præmierne. Hvad dette ville betyde for den del af befolkningen, som er selv-pensionerende, behøver jeg ikke at uddybe.

Jeg ved godt, at selskaberne i et vist omfang tilbagefører rentegevinsten gennem bonustilskrivninger, men det forekommer mig meningsløst, at vi tillader statsanstalten at fastsætte præmien og dermed at opkræve en overpris fra starten, således at det også kommer til at gælde for de øvrige selskabers vedkommende. Samtidig kan der jo heller ikke gives garanti for, at beløbene tilbageføres som bonus.

Når forsikringsselskaberne ikke kan konkurrere på præmierne, har forbrugerne ingen mulighed for at vurdere de omkostninger, der bruges, og kan derfor heller ikke se, hvem der administrerer dyrt eller billigt. Samtidig mødes befolkningen af en meget stærk salgsindsats. Noget sådant er nødvendigt, fordi der ikke konkurreres på prisen, og det er klart, at dette er dyrt og dermed indvirker på det, kunderne får tilbage i bonus.

Der er også et andet område i livsforsikringsbranchen, som fortjener omtale i dag. Jeg har i flere tilfælde mødt eksempler på, at folk, der ophæver deres forsikringer, overhovedet intet har fået tilbage og i andre tilfælde kun meget lidt. Også her hænger de urimelige tilstande sammen med de forhold, jeg lige har omtalt.

[H. C. Hansen.]

For det første påvirkes den såkaldte tilbagekøbsværdi af den lave forrentning, men dernæst og ikke mindst af de alt for store etableringsomkostninger.

Vi finder det ligeledes kritisabelt, at statsanstalten som statsinstitution har fælles agenter og kontorer sammen med enkelte andre forsikringsselskaber. Her har vi altså et meget klart eksempel på, hvordan statsmagten gennem oprettelse og drift af en statsinstitution har grebet afgørende ind i konkurrencen og fuldstændig standset udviklingen.

Jeg mener, at vi herinde i tinget er nødt til at gøre noget ved disse tilstande. Derfor må jeg på mit partis vegne anmode regeringen og dermed ministeren om at gøre alvor af en større revision af loven om Statsanstalten for Livsforsikring, som ministeren senest i skrivelse af 10. december 1976 til folketingets erhvervsudvalg har lovet.

Jeg vil derfor slutte mit indlæg med at spørge ministeren om, hvornår et lovforslag vil være rede til fremsættelse i dette ting, idet jeg samtidig på mit partis vegne ikke har noget imod, at den øjeblikkelige justering, som lovforslaget i dag drejer sig om, finder sted.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal takke ti partier og nu også fremskridtspartiet for en velvillig modtagelse af forslaget. Jeg sigter på at få et forslag til den større revision frem i næste samling. Herudover agter jeg ikke at kommentere hr. H. C. Hansens indlæg alene af den grund, at det i allerbedste fald ingenting har med det foreliggende lovforslag at gøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af møntloven.

(Lovforslag nr. L 53. Fremsat 9/3 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Tove Lindbo Larsen (S):

Lovforslaget er en genfremsættelse fra første samling, men nåede ikke at blive behandlet på grund af valget.

Baggrunden for ændring af møntloven er ønsket om at erstatte 10-kronesedlen med en mønt, da omsætningen og nedslidningen af sedlen sker meget hurtigt med den prisudvikling, der eksisterer i vor tid. Levetiden for en 10-kroneseddel er mindre end et år. I mange andre europæiske lande har man indført mønter af en værdi med tilsvarende købekraft. Det er tanken samtidig med indførelse af 10-kronemønten at udgive en 20-kroneseddel, hvilket jeg anser for at være særdeles praktisk. Man må nødvendigvis have sedler med en lavere værdi end de nuværende 50-kronesedler.

Det er hensigten at udforme den nye mønt således, at den størrelsesmæssigt placeres mellem 5-krone- og 1-kronemønten, dog således, at man senere kan placere 5-kronen imellem 1-kronen og 10-kronen, så størrelserne kommer til at følge værdierne.

Lovforslaget har været drøftet med dele af erhvervslivet, herunder automatindustrien, med Forbrugerrådet og Dansk Blindesamfund. Ministeren siger i sin forelæggelsestale, at der er givet tilsagn om at give offentligheden besked i god tid inden møntændringerne, hvilket jeg finder både rigtigt og rimeligt.

Specielt har jeg hæftet mig ved tilsagnet til Dansk Blindesamfund om en drøftelse, før møntens udformning endeligt fastlægges, et hensyn, jeg finder helt naturligt.

Det skal lige bemærkes, at ændringerne først vil kunne ske om 2 til 2½ år af hensyn til produktionstiden.

Jeg kan med disse ord på mit partis vegne tilsige lovforslaget en velvillig og gerne hurtig behandling i udvalget.

Tang Sørensen (FP):

Dette lovforslag er jo desværre en dokumentation for, hvorledes inflationen har udhulet den danske kronens værdi. Vi skal ikke mange årtier tilbage i historien, da en 10-kroneseddel var endog særdeles mange penge. I dag ønsker man at gøre 10-kronen til en skillemønt.

Bortset fra disse betragtninger er der ikke meget at sige imod dette lovforslag. Det er en naturlig konsekvens at drage ud fra 10-kronesedlens hurtigere og hurtigere omsætningshastighed.

Vi vil i udvalgsarbejdet henstille til finans-